

— Шарко, друже милий мой,
 Не се мърдай, мирно стой!
 Като куклата напрѣдъ,
 Ще рисувамъ тебъ портретъ! —

Шарко клѣка, това дири,
 Носле дига и го вири.
 Васко грабва кжсь хартия,
 Бои, четката на Сия
 И за работа завчасъ
 Се залавя той въ захласъ.
 Драсне Васко и погледне,
 — Туй крачката му сж прѣдни!
 Свий очички, току мига —
 — Нѣщо, Божичко, не стига!
 — Ухъ! — забравихъ, не писахъ,
 Мустачкитѣ изпуснахъ!

Вижте, сега, майсторъ цѣлъ
 Васко вече е станалъ!
 Бързо скача, цѣлъ сияй —
 Шарка всѣки ще познай!